РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
12 У. 14277/18
Дана 30.09.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Мире Стевић Капус председника већа, Зоране Брајовић и Тамаре Брешковић Станишљевић, чланова већа, са судским саветником Иваном Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., Улица ... број ..., кога заступа пуномоћник Владан Моцовић адвокат из Београда, Булевар Пека Дапчевића број 25, против туженог Градског већа града Београда ради поништаја решење туженог број**:** 351-205/18-ГВ од 17.04.2018. године, са заинтересованим лицем ББ из ..., ... број ..., у предмету признавања својства странке у поступку легализације, након одржане усмене јавне расправе дана 27.09.2022. године, у нејавној седници већа одржаној дана 30.09.2022. године донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем усваја се жалба ББ из ..., овде заинтересованог лица и поништава закључак Секретаријата за послове легализације објеката Градске управе града Београда, Сектора за подручје општина Вождовац и Чукарица, XXXI-08 број: 351.21-784/2013 од 19.01.2018. године. Иначе овим ожалбеним и поништеним закључком од 19.01.2018. године ББ из ..., ... број ..., не признаје се својство странке, да може да учествује у поступку који се води код овог Секретаријата под горњим бројем, а по захтеву АА из ..., ул ... број ..., овде тужиоца, за издавање решења о озакоњењу стамбеног објекта у ... ул. ... број ... на кат. парцели ... КО ....

У тужби поднетој овом суду дана 09.08.2018. године тужилац преко пуномоћника оспорава решење туженог органа из члана 24. став 1. тачка 1), 3) и 4) Закона о управним споровима. Истиче да ББ нема никаквих сувласничких права на кат. парцели број ... КО ... на којој је тужилац уписан као једини и искључиви власник и да је стамбени објекат који је предмет легализације изградио искључиво на својој

парцели и који објекат ни на који начин не залази у кат. парцелу број 3917 КО Железник на којој ББ са другим лицима има сувласничку заједницу. Наводи да је своју породичну стамбену зграду изградио пре више од 20 година када ББ није био сувласник односно сукорисник суседне кат. парцеле број ... КО ... која је још увек неизграђена. Сматра да ББ нема никакво право да буде странка у поступку легализације његовог стамбеног објекта, па како је у оспореном решењу погрешно примењен члан 129. односно члан 93. Закона о општем управном поступку, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење а суд обавеже тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 22.400,00 динара у року од 15 дана од пријема пресуде под претњом принудног извршења. Поднеском примљеним у Управни суд дана 28.04.2022. године тужилац је обавестио Управни суд да је пуномоћје отказао адвокату Чеди Бојанићу и ангажовао новог адвоката Владана Моцовића из Београда Булевар Пеке Дапчевића број 25.

У одговору на тужбу тужени орган је остао код разлога из образложења оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

У одговору на тужбу који је суду достављен дана 10.11.2021. године заинтересовано лице ББ оспорава наводе тужбе сматрајући их неоснованим и неутемељеним у позитивним правним прописима који регулишу ову материју. Истиче да су нетачни наводи тужиоца да је објекат саградио пре више од 20 година, јер је предметни објекат почео да се гради 2006. године, али је због бесправних радова, грађевинска инспекција водила поступке против тужиоца због бесправне градње. Наводи да су бесправни радови на објекту настављени 2009. године и то пар дана пре ступања на снагу новог Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС” бр. 72/2009), када је објекат против његове воље дограђен на самој међној линији са његовом катастарском парцелом, због чега АА подноси нови захтев за легализацију. Указују да су бесправни радови на објекту настављени и даље па је 2011. године објекат дограђен и са предње стране на веома малој удаљености од међе све пре доношења новог Закона о легализацији објеката када тужилац подноси нов захтев за легализацију како би бесправне радове озаконио а извођење радове на надоградњи стамбеног објекта наставио и током 2013. године. Указује да је тужилац како су даље доношени нови закони из ове области, подносио нове захтеве за легализацију како би озаконио и дограђене делове објекта на шта је стално указивао управним органима у току трајања управног поступка и то бројним поднесцима које је подносио током 2011., 2012. и 2013. године, као и новим поднеском од 25.09.2017. године и од 19.01.2018. године који се сви поднесци налазе у списима предмета. Сматра да су извођењем бесправно радова директно угрожени његови правни интереси и његова имовина што све заједно умањује вредност његове парцеле. Додаје да је доградња постојећег породично - стамбеног објекта урађена супротно Правилнику о општим правилима за парцелацију, регулацију и изградњу (“Службени гласник РС” бр. 50/11, 22/15) и у супротоности са Планом детаљне регулације насеља Савска и Језерска тераса (“Службени лист града Београда” бр. 10/17) о чему је комшија АА морао да води рачуна. Уз одговор на тужбу доставља Информацију о локацији број 350.1-4627/2020 за своју кат.парцелу ... а где је у делу растојање од бочне границе парцела прописана минимална удаљеност од бочне границе парцеле, са напоменом да иста правила градње важе и за тужиочеву парцелу ... КО ... Уз одговор на тужбу доставља лист непокретности ... и копију катастарског плана СКН ...

од 08.11.2021. године. Како сматра да има положај странке у поступку легализације тужиочевог објекта, предлаже да суд донесе пресуду којом се одбија као неоснована тужба тужиоца и у целости потврђује оспорено решење туженог органа.

Управни суд је дана 27.09.2022. године у складу са чланом 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одржао усмену јавну расправу у присуству пуномоћника тужиоца и заинтересованог лица лично а у одсуству уредно позваног туженог органа.

У речи са усмене јавне расправе пуномоћник тужиоца Владан Моцовић је у свему остао при тужби и тужбеном захтеву. Указао је да је тужени орган приликом доношења оспореног решења као и заинтересовано лице у одговору на тужбу не узимају у обзир да се у конкретном случају ради о посебно специфичном поступку, поступку легализације односно озакоњења, у којем се у многоме не примењују правила која су предвиђена за редован ток доношења и издавања грађевинске и употребне дозволе предвиђена Законом о планирању и изградњи. Чињеница да ли је објекат изграђен до ивице суседне парцеле у овом поступку не може да буде од утицаја на доношење одлуке органа који одлучује о озакоњењу те у том смислу ни положај власника суседне парцеле не може бити цењен кроз одредбе Закона о општем управном поступку, јер заинтересованост одређеног лица и правни интерес евентуални не могу утицати на ток поступка нити на доношење другачије одлуке у поступку озакоњења. У том смислу сматра да решење туженог орган није на закону засновано те с тога тужбом предлажемо његово поништавање. Трошкове тражи на име састава тужбе у износу од 36.000,00 динара и одржано рочиште износ од 37.500,00 динара као и таксе по одмерењу суда.

У речи са усмене јавне расправе заинтересовано лице-ББ је остао у свему при наводима из одговора на тужбу и додао да се у овом случају не ради само о Закону о озакоњењу на који се позива пуномоћник тужиоца, јер бесправна градња тече од 2006. године, да су сви досадашњи закони оспоравали бесправну градњу на међи и да су сви његови покушаји да са комшијом на миран начин реши овај проблем, остали без успеха. Предложио је да се оспорено решење туженог органа потврди како би у поступку заштитио своја права.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу с одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу, свих списа ове правне ствари, након одржане усмене јавне расправе од 27.09.2022. године, нашао да тужба није основана.

Према стању у списима предмета и разлозима из образложења ожалбеног закључка произлази да је тужилац АА из ... дана 30.08.2006. године; дана 21.10.2009. године и дана 13.11.2013. године поднео захтеве који су закључком првостепеног органа од 29.11.2017. године заведени под јединственим бројем: XXXI-08 број: 351.21-784/2013 а који захтеви се у смислу члана 23. став 1. тачка 1 а у вези члана 6. став 1. и 3. Закона о озакоњењу објеката (“Сл.гласник РС” бр. 96/15) сматрају захтевом за озакоњење објекта који се конкретно односи на озакоњење објекта који се налази у ..., Улица ... бр. ..., на кат.парцели ... КО ... ББ из ... је дана 25.09.2017. године и дана 19.01.2018. године поднео првостепеном органу захтев за утврђивање својства странке

позивајући се на раније поднете приговоре (из 2012 и 2013. године у поступку легализације објекта тужиоца АА из ...), истичући да се објекат за који се тражи озакоњење налази на граници (међи) са његовом кат.парцела ... КО ..., да се тужилац као инвеститор тог објекта није придржавао прописа о удаљености објекта од суседне катастарске парцеле, због чега сматра да су му бесправном градњом угрожена његова имовинска права. Испитујући основаност поднетог захтева за признавање својства странке, извршена је провера евиденције Службе за катастар непокретности којом приликом је утврђено да је ББ из ..., један од сувласника на катастарској парцели ... КО ... са реалним уделом 569/2195 која је у приватној својини. Такође је утврђено да је тужилац поднео захтев за издавање решења о озакоњењу стамбеног објекта у ..., у Улици ... бр. ... на кат. парцели број ... КО ..., на којој је уписан као власник парцеле 1/1 цело право, својина приватна. Даље је наведено да према техничком извештају службеног лица архитектонске струке од 23.01.2018. године сачињеног на основу приложене документације, те увидом у Геодетски снимак и Прегледом просторних података РГЗ-а произлази да предметни објекат ни једним својим делом не прелази на суседну катастарску парцелу, нити се исти налази на граници са суседном парцелом, због чега подносиоцу ББ није признато својство странке, на основу члана 129. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр. 33/97, 31/01 и “Службени гласник РС” бр. 30/10). У поступку по жалби ББ, тужени орган се позвао на одредбу члана 39. ЗУП-а, па је навео да у поступку издавања решења о озакоњењу предметног објекта, поред подносиоца захтева као директне странке, могу учествовати и индиректне странке тј. заинтересована лица која испуњавају предвиђен услов а то је да се ради о лицима чија права или правни интереси би у поступку извадања односно садржином решења могли бити повређени, а не да и јесу повређени. То конкретно значи, да у круг заинтересованих лица свакако спадају власници објекта или власници или корисници парцела, а који објекат односно парцела је суседна парцела на којој је изграђен објекат, јер промена стања у простору која настаје изградњом објекта или извођењем других радова на суседној парцели, објективно увек може имати и елементе који су на штету права и правних интереса поменутих лица, што значи да се у управним поступку издавања решења о озакоњењу стамбеног објекта својство индиректне странке мора признати сваком лицу које докаже сувласнички или кориснички правни статус на суседном објекту или парцели, и не може условљавати доказивањем од стране првостепеног органа да права или правни интерес индиректне странке у конкретном случају није угрожен. С тога ожалбени закључак којим се ББ из ..., не признаје својство странке је неправилан и незаконит, јер се првостепени орган позвао искључиво на разлоге који се своде на утврђивање питања да нису угрожена права и правни интереси именованог, што није у складу са чланом 39. ЗУП-а којим је објашњен појам индиректне странке. Како првостепени орган утврђује непостојање повреде права или правног интереса неког лица, пре него што је том лицу омогућено да адекватно учествује у управном поступку и тиме му призна својства странке, тужени орган је жалбу ББ усвојио и поништио првостепени закључак на основу члана 232. став 2. ЗУП-а, а у вези са чланом 213. став 1. Закона о општем управном поступку (“Сл.гласник РС” бр. 18/16).

Чланом 39. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр. 33/97, 31/01 и “Службени гласник РС” бр. 30/10) је прописано да је странка лице по чијем је захтеву покренут поступак или против кога се води поступак или које, ради

заштите својих права или правних интереса, има право да учествује у поступку. Чланом 129. истог закона је прописано да ако се у току поступка појави лице које до тада није учествовало у поступку као странка, па захтева да учествује у поступку као странка, службено лице које води поступак, испитаће његово право да буде странка и о томе ће донети закључак, против ког закључка којим се не признаје то право је допуштена посебна жалба. Чланом 232. став 2. истог закона прописано је да ако другостепени орган нађе да ће недостатке првостепеног поступка брже и економичније отклонити првостепени орган, она ће својим решењем поништити првостепено решење и предмет вратити на поновни поступак. У том случају, другостепени орган је дужан да својим решењем укаже првостепеном органу у ком погледу треба допунити поступак, а првостепени орган је дужан да у свему поступи по другостепеном решењу и да, без одлагања, а најкасније у року од 30 дана од дана пријема предмета, донесе ново решење, против кога странка има право жалбе.

Код оваквог стања ствари, Управни суд налази да је у проведеном поступку чињенично стање потпуно и правилно утврђено а цитиране законске одредбе правилно примењене. Ово са разлога што је и по мишљењу овог суда, заинтересовано лице уз захтев поднело одговарајуће доказе из којих произлази да има правни интерес да као власник суседне катастарске парцеле учествује у поступку легализације тужиочевог објекта, и да с тога има положај индиректне странке, са разлога који су наведени у образложењу оспореног решења, а које разлоге у свему као правилне прихвата и овај суди и на њих упућује.

Суд је ценио наводе пуномоћника тужиоца са усмене јавне расправе, па је нашао да исти нису основани, јер јер чланом 22. став 2. Закона о озакоњењу објеката (“Сл.гласник РС” бр. 96/15...81/20) прописано да се на сва питања поступка која нису уређена овим законом, примењују одредбе закона којим је уређен општи управни поступак, чије законске одредбе су у конкретном случају правилно примењене. Имајући у виду наведено, сви наводи тужбе се оцењују као неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

Тужилац није навео ниједну нову околност, нити пружио нови доказ, који није цењен у до сада спроведеном управном поступку, а који би могао бити од утицаја на другачије решавање ове управне ствари.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. а у вези члана 46. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, суд је донео применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима, као и применом одредби члана 150. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20), који се сходно примењује на основу члана 74. ЗУС-а, с обзиром да тужилац у овом управном спору није успео.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 30.09.2022. године, 12 У. 14277/18

Записничар
Ивана Ивановић,с.р.

Председник већа-судија
Мира Стевић Капус,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СЂ